

Bilag IV.

Erklæring fra Sygekasseinspektøren.

Tilbagesendes det høje Ministerium, idet jeg tillader mig at udtale følgende:

Samtidig med, at der ved § 13, 2det Stykke, i Sygekasseloven af 1921 blev tilstaaet de Sygekasser, som ydede deres Medlemmer Medicin, Statstilskud med $\frac{1}{4}$ af de hertil afholdte Udgifter, bestemtes det i Sygekasselovens § 22, sidste Stykke, at Indenrigsministeriet skulde fastsætte, hvad der kunde henregnes til saadan Medicin, som Sygekasserne kunde yde deres Medlemmer Hjælp til Betaling for.

I Henhold hertil udstedtes Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1. Oktober 1921 af Regler for de anerkendte Sygekassers Ydelse af Medicin.

Af de i de følgende Aar indvundne Erfaringer fremgik det imidlertid, at den omhandlede Bekendtgørelse ikke altid fuldt ud overholdtes. For at faa dette Forhold klarlagt søgte Inspektoratet en Bevilling paa 5 000 Kr. til forøget Medicinalrevision — et Beløb, som ogsaa bevilgedes paa Finansloven for Finansaaret 1925—26.

Fra Sygekassernes Side blev det overfor Revisionen anført, at Bestyrelserne ikke kunde føre effektiv Kontrol med, hvorvidt Regningerne fra Apotekerne eller Recepterne fra Lægerne indeholdt Medicin i Strid med Indenrigsministeriets fornævnte Bekendtgørelse. Det anførtes i saa Henseende og formentlig med Rette, at Lægerne overhovedet ikke i deres Medicinordinationer vilde lade sig foreskrive, hvilken Medicin der skal bruges af deres Patienter, samt forskellige andre praktiske Argumenter.

Da jeg indsaa det delvis berettigede i det af Kasserne anførte, opnaaede jeg under 21. Oktober 1925 Socialministeriets Samtykke til at indbyde Repræsentanter for de interesserede Parter (Sygekasserne, Den almindelige danske Lægeforening, Danmarks Apotekerforening og Sundhedsstyrelsen) til at træde sammen som et Udvalg til Drøftelse af Forholdet, eventuel til Affattelse af Indstilling vedrørende en ny Bekendtgørelse angaaende Ydelse af Medicin m. v.

Udvalget tiltraadtes senere efter Henstilling fra Socialministeriet af Folketingsmand, Læge J. Lou samt en af Sundhedsstyrelsen foreslaaet Repræsentant for de danske Medicinalvarefabrikker.

Som foreløbigt Resultat af dette Udvalgs Arbejde naaede jeg i Erkendelse af, at hele Spørgsmaalet vedrørende Medicinydelsen staar og falder med Lægernes Medvirken i Sagen, i Slutningen af Maj Maaned f. A. til at udarbejde et Udkast til et Forslag til Ændring af Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 1. Oktober 1921.

Udkastet gik i Hovedsagen ud paa følgende:

Patentmedicin (Specialiteter), som i Øjeblikket kun maa ydes, saafremt der ikke forefindes billigere Erstatningspræparater, skulde gives fri. Da der imidlertid i mange Tilfælde findes flere saadanne med samme Virkning, men til forskellig Pris, skulde det dog være en Forudsætning for Frigivelsen, at den Specialitet, som i *det lange Løb* er den billigste, almindeligvis bør foretrækkes, ligesom danske Specialiteter i Almindelighed skal foretrækkes for udenlandske.

Afgørelsen af, hvilken Specialitet der efter hver enkelt Sygdoms Natur maa anses for den billigste, kan selvfølgelig kun ligge hos den behandlende Læge. Naar Lægerne saaledes stilledes frit i deres Valg, maatte disse til Gængæld føle sig æresforpligtede til virkelig at tage Hensyn til saavel Sygekasserne som disses Medlemmer, som selv skal udrede en Del af Betalingen.

For det Tilfælde, at der dog maatte opstaa Spørgsmaal om Misbrug af Medicinordningen, skulde der i Overenskomsterne mellem Læger og Sygekasser optages Bestemmelser om, at Spørgsmaalet skulde kunde indankes for det i Sygekasselovens § 23